

Валентин Красногоров

ХАЙДЕ ДА ПРАВИМ СЕКС

Превод Добринка Стефанова
bina.stefanova@abv.bg
Тел. 028763203; 0884146052

Valentin Krasnogorov:

<http://krasnogorov.com/>

Тел. 8-812-699-3701; +7-951-689-3-689

(972) 53-527-4146, (972) 53-527-4142

e-mail: valentin.krasnogorov@gmail.com

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА:**Мъжа****Жената****Сестрата****Професора****Момичето**

ПЪРВА ЧАСТ

**По принцип сцената може да бъде съвсем празна.
Необходимата обстановка се рамкира от предмети като маса, няколко стола,
кресло и т.н.**

Мъжа чете книга. Влиза Жената. Мъжа продължава да чете.

Жената излиза и пак влиза. Мъжа продължава да чете.

Жената. Хайде де правим секс!
Мъжа. Добре. */Продължава да чете./*
Жената. Ти чу ли ме? Хайде да правим секс!
Мъжа. */Със същата интонация./* Добре.
Жената. */Дърпа го за рамото./* На тебе говоря – хайде да правим секс!
Мъжа. Какво?
Жената. Секс!
Мъжа. Сега, веднага?
Жената. Защо не?
Мъжа. Чакай, да си дочета страницата!
Жената. Искам веднага!
Мъжа. Какво ти става?
Жената. Нищо. Ти не искаш ли?
Мъжа. Аз ли? Искам. */Продължава да си чете./*
Жената. Ами хайде тогава!
Мъжа. Какво “хайде”?
Жената. Нали каза, че искаш.
Мъжа. Какво искам?
Жената. Това!
Мъжа. Кое “това”?
Жената. Остави книгата, за да не я изхвърля през прозореца.
Мъжа. Какво ти пречи книгата?
Жената. Не ми пречи! Освен ако не предпочиташ да изхвърля тебе.
Мъжа. Какво искаш от мене?
Жената. Казах ти вече – хайде да правим секс.
Мъжа. Прекъсваш ме на най-интересното място – той тъкмо се промъква с пистолет към леглото и.
Жената. Към моето легло никой не се промъква.
Мъжа. Това е добре.
Жената. Не съм сигурна.
Мъжа. */Крадешком надзърта в книгата си./* Предполагам, че той ще я убие сега.
Жената. */Изтръгва книгата от ръцете на Мъжа и я хвърля в ъгъла./* Сега аз ще те убия.
Мъжа. Какво искаш от мене?
Жената. Нищо. Не е прието жените да си искат сами. Трябва ти да си поискаш.

- Мъжа.** Защо ми се струва, че си нервна?
- Жената.** Напротив - абсолютно съм спокойна.
- Мъжа.** Да нямаш неприятности в службата?
- Жената.** Само който има неприятности в службата ли прави секс?
- Мъжа.** Не. Не е задължително.
- Жената.** Слава богу. Иначе щях да си помисля, че ти никога нямаш неприятности в службата.
- Мъжа.** Струва ми се, че тук сега нито му е времето, нито му е мястото.
- Жената.** Ако питат тебе, никъде и никога не му е времето и мястото.
- Мъжа.** Всеки момент може да влезе някой...
- Жената.** Но в момента сме сами. Затова припирам.
- Мъжа.** Сама виждаш, че тук няма условия.
- Жената.** Какви условия ти трябва на тебе? Защо трябва да го правим винаги в брачното ложе, в края на седмицата, в един и същи час, десет минути след като загасим лампите? Защо да не го правим сутрин или през деня? Защо винаги легнали? Защо не прави или седнали? Защо не го направим на пода или на масата? Защо не – върху пералнята? Или пък на люлка? Защо не върху руло с бодлива тел? Защо не на свещи? Защо не ме вземеш ненадейно, експромт, когато изобщо не очаквам и то някъде на неудобно място? Защо винаги в къщи, в едно и също неизменно брачно ложе, на топло и уютно, прозявайки се преди сън?
- Мъжа.** Защото в леглото е най-удобно.
- Жената.** Най-удобно, така ли? Тогава защо сексът на задната седалка на кола, или в гората, върху някой мравуняк, или на тъмно в студения вход се помни за цял живот, а радостта от съпругески ласки, в домашна обстановка, изветрява за десетина минути, въпреки мекото, широко, удобно и идеално приспособено за секс легло?
- Мъжа.** Защото... Откъде да знам защо!
- Жената.** Защо не ме издебнеш, докато мия чинии и не ме вземеш отзад? Защо не ме преследваш и не ме задиряш? Защо трябва да съм абсолютно сигурна, че никога няма да ти хрумне нищо ново? Защо не по време на симфоничен концерт? Или когато сме някъде на гости и всеки момент някой може да ни завари?
- Мъжа.** Точно тук всеки момент някой може да влезе.
- Жената.** Ами нека влезе! Нека най-накрая да се случи нещо. Писна ми от жестоката неизбежност, всеки път да се случват едни и същи неща. Искам изненада! Искам да не знам какво ме чака довечера. Може да е среща с приятелка в кафето, може да е купон с приятели... Може да скитам самотна в парка, или да се отпусна в креслото с книга, или да срещна някой непознат на опустелия нощен плаж и звездите да ми намигат от черното тайнствено небе... Белезникав пясък, морските вълни тихо се плискат, горещи, непознати за мен ръце жадно изучават всяка извивка на тялото ми, на моето тяло, което бленува за тези ръце... Но това няма да се случи никога, защото аз знам точно какво ще стане днес, утре, вдругиден и - всъщност животът ми е свършил, защото нищо ново не ме очаква. Аз не живея, аз само съществувам, чета една и съща страница на една и съща книга и умирам от скука... Да, умирам от скука. Хайде да правим секс!
- Мъжа.** О, Боже, пак ли?
- Жената.** Защо пак, правихме ли го вече?
- Мъжа.** Изобщо или питаш за днес?
- Жената.** Какво е било изобщо, аз не помня. Няма минало. И няма бъдеще. Има само това, което се случва тук и сега. Защо постоянно живеем или с миналото, или с бъдещето? Защо не опитаме да живеем в днешно време, да живеем сега и това “сега” да ни радва? Хайде да правим...

- Мъжа.** ... Секс!
- Жената.** Да. За разнообразие.
- Мъжа.** Не мога да те позная. Използваш цинични фрази. Откровени и голи. “Хайде да правим секс!”
- Жената.** А как предпочиташ да го кажа? “Хайде да правим любов” – така ли? Любов, а? Не ставай смешен! Така не ти изглежда срамно? И не ти звучи цинично? Между другото, ти май не харесваш думата “голи”. Предпочиташ – “облечени”. Например - с палта. И всички копчета – закопчани.
- Мъжа.** В изисканото общество не се говори за секс.
- Жената.** Човек може да си помисли, че в изисканото общество не правят секс.
- Мъжа.** Правят, но не говорят за това.
- Жената.** Никой от нас не е само директор, учителка, инженер, лекар или депутат. Преди всичко всеки от нас е мъж или жена. Защо да не бива да се мисли и да се говори за това? Защо трябва да се срамувам от най-естественото нещо? От нещо, което носи радост и удоволствие?
- Мъжа.** Няма нужда да се срамуваш, но не бива да се говори за това.
- Жената.** И за какво трябва да се говори в изисканото общество?
- Мъжа.** Не знам. За пари.
- Жената.** Значи искаш да ти говоря за пари, така ли? За това, което ти наричаш своя заплата? Добре тогава, хайде да си говорим за пари.
- Мъжа.** Няма нужда.
- Жената.** Какво неприлично има в думата секс? Тя е откровена – съгласна съм. Но сексът е реалност. Част от живота. Част от бита. Част от нашия мил, уютен, скучен, скапан бит. Ти нали казваш “Хайде да вечеряме.” Защо аз да не кажа: “Хайде да правим секс”? Хайде да гледаме телевизия. Хайде да отскочим до магазина, Хайде да отидем на кино. Хайде да правим секс. Хайде да изхвърлим боклука. Хайде аз да изпера. Хайде да позвъним на приятели. Хайде...
- Мъжа.** Стига!
- Жената.** ... Хайде да преместим шкафа. Хайде да купим чайник. Хайде да правим секс. Хайде да лягаме да спим. Между другото фразата “Хайде да лягаме да спим” – също звучи цинично.
- Мъжа.** Зависи с кого лягаш.
- Жената.** С мъжа си.
- Мъжа.** С мъжа си - не звучи цинично.
- Жената.** Звучи тъпо!
- Мъжа.** Кажи, все пак – да нямаш неприятности в службата?
- Жената.** Имам неприятности в къщи. В къщи не само никой не прави секс, ами даже е забранено да се говори.
- Мъжа.** Защо трябва да говорим за това?
- Жената.** Ами защото не го правим! И за какво друго да говорим? За децата, дето ги нямаме?
- Мъжа.** Какво ти става днес?
- Жената.** Нищо. Днес искам да говоря за секс, за секс и само за секс. Поне днес. Поне да говоря. Цял живот съм мълчала. Говорила съм за какво ли не. Говорила съм за Бетовен и за цените на пазара. За рокли и за френска живопис. За избори и за вратовръзката на шефа ти. Нима Бетовен, френската живопис, цените на пазара, роклите, изборите и вратовръзката на шефа ти ни интересуват повече от секса?
- Мъжа.** Фустите обаче те интересуват.
- Жената.** Тебе също.
- Мъжа.** Щом е за жени – всичко ме интересува.

- Жената.** Да. Стига това “всичко” да е над коленете и под кръста.
- Мъжа.** Аз съм нормален мъж.
- Жената.** Искам да ми го докажеш.
- Мъжа.** Доста си смела в приказките.
- Жената.** И слава Богу. Възпитавах ме да бъда свита и задръстена. Сексът беше забранен като нещо съвсем неприлично. Правеха го само нощем, при спуснати завеси и угасени лампи. Никой нищо да не види - даже ти самият. Сутрин не биваше да си спомняш. На работа не биваше да го коментираш. Сякаш бяхме безполови, сякаш между краката ни нямаше нищо. А сега хората го правят на светло. Дават го на кино. Пишат за него дори в детските книжки. Наскоро ми попадна едно ученическо списание с двайсет и два съвета как да се използват противозачатъчни средства. А пък аз чак сега ги научавам.
- Мъжа.** Кажи, в крайна сметка какво искаш?
- Жената.** Да освободя секса от забраните, от греха, да отхвърля воала на лъжовната му тайнственост, да престана да говоря за него иносказателно. Да назова нещата с истинските им имена. Член. Оргазъм. Влагалище.
- Жената.** Да, аз сто пъти ще повтора думата “влагалище”, докато тя не придобие неутрален, стерилен, медицински смисъл. Докато ти не спреш да реагираш на тази дума, докато хората, които я чуват не престанат да се кискат, да се възмущават от пошлостта или пък да се възбуждат. Влагалище, влагалище, влагалище...
- Мъжа.** Млъкни!
- Жената.** Влагалище, влагалище, влагалище...
- Мъжа.** Ти си луда.
- Жената.** А ти си лицемер. Пуритан. Нима има за тебе нещо по-привлекателно от женското влагалище? Какво виждаш в сънищата си? Какво най-внимателно разглеждаш по картините в музеите? Кое е най-важното за тебе в жената? Очите? Усмивката? Кажи де!
- Мъжа.** Ти си луда.
- Жената.** Знам. От подобен живот хората откатат. Пък и що за живот е това? Какво съм разбрала аз от живота? От работа – вкъщи, от вкъщи – на работа, от работа – вкъщи... И какво ме чака в къщи? Какво ме чака на работа? Къде е животът? Къде изтича? Ето защо единствената възможност, която ми остава е, поне чрез секса да направя опит да забравя своите дребни проблеми, които ти презираш, но които ме съсипват и унижават. Поне половин час да спра да се мразя. Поне за малко да спра да разсъждавам. Да спра да си спомням. Да не мисля. Само да чувствам. Да усещам радостта от живота. Насладата. Удоволствието да обладаваш и да бъдеш обладавана. Мъжа и жената са постоянно в бойни действия и сексът е единственият миг на примирие, единственото поле за разбирателство и взаимна принадлежност. Единственият момент, когато не се чувстваш самотен. Актът на сливането е примирие с живота, илюзия за любов, призрак на щастието, възможност да докажеш себе си.

Пауза.

- Мъжа.** Слушай, щом толкова искаш да правиш с мене секс...
- Жената.** Кой ти каза, че искам с тебе?
- Мъжа.** Ти самата! Нали ти каза – “Хайде да правим секс”?
- Жената.** Но не съм казала “с тебе”. Просто казах “да правим секс”.
- Мъжа.** Как така “просто”?
- Жената.** Ей така “просто”!
- Мъжа.** С кого?

- Жената.** Ти в момента имаш ли някого, освен мене, с когото можеш да правиш секс?
- Мъжа.** В този момент не?
- Жената.** А в останалите моменти?
- Мъжа.** На теория – с всеки.
- Жената.** Остави сега теорията, да минем към практиката.
- Мъжа.** Уморих се от твоето нахалство.
- Жената.** Ах, горкият ми нещастен мъж. Уморен от секс! Доживотна умора!
- Мъжа.** Слушай, писна ми. Ако искаш, считай ме за свой мъж, но аз изобщо не те броя за моя жена. И нямам никакво намерение да правя секс с чужда жена.
- Жената.** Откъде пък ти хрумна, че искам да правя секс?
- Мъжа.** Какво искаш тогава?
- Жената.** Нищо. В това е проблема. Нищо не искам. Скучно ми е. Всеки ден – едно и също. Ужасна скука!...
- Мъжа.** Защо тогава цял час ме тормозиш с празни приказки? Защо ти е секс, след като не го искаш? Искаш да ми скъсаш нервите, така ли?
- Жената.** Защо? Нямам ли право да говоря? Все пък съм твоя жена!
- Мъжа.** Остави ме на мира най-сетне! Каква жена си ми ти? Мразя думата “жена”! Жена съсипа живота ми. Жена ме докара до лудост. Млъкни! Остави ме на мира! */Захвърля книгата и излиза./*
- Жената.** */Сама./* Още малко и окончателно ще откача. Трябва да дойда на себе си. Трябва нещо да променя. Колкото се може по-скоро... Иначе ще стане късно. Колкото се може по-скоро... Какво да правя? Какво да правя?

Влиза Професора.

- Професора.** */Влизайки./* Какво да правите ли? Аз ще ви кажа. Хайде да правим секс.
- Жената.** Предложението ви е доста неочаквано.
- Професора.** Това му е хубавото. Сексът не бива да се планира. Хубаво е, когато е експромт, когато е ненадеен като вихрушка и неочакван като земетресение. Да ни изненадва тогава, когато най-малко го очакваме и когато ни се струва невъзможен. Съгласна ли сте?
- Жената.** Съгласна съм.
- Професора.** Тогава хайде!
- Жената.** Не така бързо.
- Професора.** Но нали казахте, че сте съгласна?
- Жената.** Съгласна съм по принцип. Но не с предложението ви, а с това че го сравнихте с вихрушка и земетресение.
- Професора.** Щом сте съгласна по принцип, да започваме. Подробностите ще съгласуваме мимоходом. Или след като свършим работата.
- Жената.** Аз нямам време.
- Професора.** Аз също. Затова да не се бавим, а да започваме веднага.
- Жената.** Аз не съм свикнала така. Трябва ми малко време.
- Професора.** Ами! Приемете че ни е засукала вихрушка.
- Жената.** Наистина нямаме време. Колко е часът?
- Професора.** Има ли значение. Кой си гледа часовника, като прави секс?
- Жената.** Вие защо смятате, че аз искам да правя секс?
- Професора.** Всички искат да правят секс.
- Жената.** Но не и аз.
- Професора.** А какво искате да правите? Да вземате уроци по немски?

- Жената.** Нищо не искам да правя. А от всичко - най-малко секс!
- Професора.** Не искате да правите секс изобщо или само в момента?.
- Жената.** Изобщо.
- Професора.** Тогава защо ме извикахте?
- Жената.** Аз? Аз не съм ви викала. Всъщност кой сте вие?
- Професора.** Аз съм професор по психиатрия, психология и социология. Сексолог и сексопатолог. Лекувам, консултирам, практикувам. Освобождавам от комплекси, внушавам увереност, лекувам от срамежливост. Премахвам фригидност, ликвидирам импотентност. Задоволявам незадоволените. Работата ми е тежка. Имам безброй повиквания. Много е уморително.
- Жената.** Вие лекар ли сте?
- Професора.** Не съвсем. Аз съм консултант по секс – обучавам, давам съвети, помагам да се решават проблеми. Лекувам всички болести.
- Жената.** Как така лекувате всичко, като сте специалист по секса?
- Професора.** Защото всички болести идват от занемарен секс. Сега разбрахте ли, защо се чувствате зле?
- Жената.** Кой ви каза, че се чувствам зле?
- Професора.** Вие казахте, че не искате да правите секс. Това е един вид безумие.
- Жената.** Смятате, че съм ненормална ли?
- Професора.** Не, не съм казал такова нещо. Безумието е нещо нормално, защото живеем в побъркан свят. Ненормални са тези, които са нормални. Но вас ще ви излекувам.
- Жената.** Как?
- Професора.** Имам универсално лечение: Три пъти на ден – секс. Вместо закуска, обяд и вечеря...
- Жената.** Аз съм съгласна.
- Професора.** Чудесно! Но болният трябва да бъде достатъчно здрав, за да използва това средство. Вие здрава ли сте?
- Жената.** Здрава съм.
- Професора.** Тогава няма нужда да се лекувате. Затова просто хайде да правим секс. Знаете ли за какво става дума?
- Жената.** Знаех, но съм забравила.
- Професора.** Имате ли съпруг?
- Жената.** Съпругът и сексът са две различни неща. На всичко отгоре не съм сигурна, че имам съпруг.
- Професора.** Как така не сте сигурна?
- Жената.** Искам да кажа, че не знам дали той е истински мъж.
- Професора.** Скъпа моя, както виждам, вие трябва да започнете живота си отначало. И аз ще ви помогна. Никой на този свят не знае по-добре от мене, какво е това секс. Аз съм единственият експерт по този въпрос. Защото съм се посветил изцяло на секса. Жертвал съм най-хубавите години от живота си. Изучавал съм го в библиотеките, в архивите, в музеите, на конференции и семинари.
- Жената.** И как още?
- Професора.** Ако имате предвид вулгарната практика, тя, може да е добра за любители, но за висококвалифициран професионалист, като мене, не е. Нямаме представа какъв фантастичен свят ще ви се открие, когато започна да споделям с вас своите познания. Сексът през първобитно-общинния строй. Сексът през античността. Древноегипетски секс, древногъцки, древноримски. Сексът през средновековието. Сексът през Ренесанса. Барокът и класиката в секса. Романтичен секс. Сексът в стил

“модерн”. Съвременен секс. Източен секс. Френски секс. Сексът на всички времена и народи. С всичко това предлагам да се заемем веднага.

Жената. С всичко това едновременно? Нали ви казах, че сега не съм настроена.

Професора. Ще го изучаваме по академичен план. В академичен план. Като начало – четиристотин и осемдесет часа. Ще навлезем в теоретичните му основи. История. Социални аспекти. Практическо приложение. Тантра и Камасутра. Снимков материал. Филми. Физиология и психология. Хигиена и техника. Упражнения. Тренировки за гласа, ръцете, краката. Викове. Въздишки, стонове. Съпротивление. Отпускане. Отдаване. Преструвки.

Жената. И така мога да се преструвам!

Професора. Аз ще ви науча да се преструвате така, че сама да си вярвате.

Жената. И като науча всички, после какво?

Професора. Същото. Но вие никога няма да изучите всичко. Сексът е необятна наука. Наука, която носи щастие. За да я изучите няма да ви стигне целия живот, даже ако почнете от детска възраст и не прекъсвате обучението си до дълбока старост. Този предмет трябва да се въведе в училищните програми. Защо там се преподава алгебра, която е абсолютно излишна, а не секс, който е нужен винаги и на всички? Вие използвала ли сте някога бинорма на Нютон?

Жената. Не, никога.

Професора. А сексът е с нас постоянно и навсякъде. Той ни съпътства през целия живот. През зимата ни сгрява, а през лятото ни освежава. Той ни успокоява и същевременно не ни оставя да се отпускате. Той е вълшебен еликсир, който ни подмладява и ни прави щастливи. Ето защо се отнасяме към него с такава симпатия.

Жената. В момента аз изпитвам към него само отвращение.

Професора. Не се опитвайте да излъжете и себе си и мен. Вие изпитвате отвращение не към секса, а към вашия партньор. Сменяйте партньора си! Три пъти на ден. Вместо хранене. Започнете от днес. Аз ще ви науча. Веднага. Вие сте красива жена, вие трябва да бъдете щастлива. Моите консултации са скъпи, но вас съм готов да обучавам безплатно.

Жената. Предполагам, че в такива случаи плащат учителите, а не учениците – още повече, че аз не съм ви викала.

Професора. Има ли значение? Не забравяйте, че разполагаме с много малко време. Хайде, раз, два три – и да започваме.

Пауза.

Жената. Как да започваме?

Професора. Вие даже не сте наясно как трябва да се започне. Хайде, раз, два, три – начало!

Пауза.

Професора. Раз, два, три.

Жената. Стига! Да можеше да ме научите...

Професора. Какво?

Жената. Как да живея по друг начин. Не както сега, а по-добре. По-разумно.

Професора. Да живеете по друг начин? Това е фасулска работа. За целта трябва да заживеете с друг човек. Моето съждение може да ви се види съвсем тривиално и банално, но си е така. Себе си вече не можете да промените, следователно ще

продължавате да живеете както досега, освен ако не заживеете с някой друг. Това ще ви принуди да промените живота си.

Жената. За добро или за лошо?

Професора. Със сигурност – за лошо. Но ще бъде различно. Нали това искате?

Жената. И аз не знам какво искам. Знам само какво не искам. Не искам да живея тук. Не искам да живея така. Дребнаво и скучно. Самотно. Хората са отчуждени и побъркани. Любимото им занимание е да се измъчват един друг. Искам да избягам от тук. Не ви ли се струва, че всички са се побъркали?

Професора. Не ми се струва, то си е така. Поради това – няма къде да се избяга.

Жената. Ще се търкалят годините – еднакви като близнаци, всеки път все по-отвратителни и щом приближи краят ми - ще се запитам – защо живях? Живях ли изобщо?

Професора. Скъпа моя, животът няма и не може да има друга цел, освен продължаването на самия живот. С други думи целта на живота е сексът. Сексът е утвърждаването, продължаването и тържеството на живота. Ние с вас сме като мравки, а природата не се грижи за отделната мравка. Нейната задача е да съхрани мравуняка.

Жената. Мразя този човешки мравуняк.

Професора. Човешки мравуняк? Това е незаслужен комплимент по адрес на човечеството. Мравките се трудят заедно, а ние сме общество от конкуренти, където човек за човека е вълк.

Жената. Съвсем се обърках.

Професора. Не се притеснявайте. Всички проблеми идат от секса. Щастливият секс ни прави щастливи, неуспешният секс проваля живота ни. Това е всичко. Вашият секс щастлив ли е?

Жената. Не.

Професора. А животът ви?

Жената. Не.

Професора. Това доказва моята теза.

Жената. Ето защо искам да избягам. От живота.

Професора. Да избягате? Честно казано - аз също. С кого смятате да бягате?

Жената. Сама. Но по-добре с някой друг.

Професора. Двама, разбира се, ще бъде по-добре.

Жената. Защо да не избягаме заедно?

Професора. И аз се питам същото.

Жената. И какво си отговаряте?

Професора. Трябва да бягаме. Нали ви предложих още щом влязох.

Жената. Като влязохте, вие предложихте да правим секс.

Професора. Сексът – това е бягство от живота.

Жената. А аз си мислех, че сексът - това е живота.

Професора. Да не спорим сега - няма време.

Жената. Ще ме вземете ли с вас?

Професора. Готов съм да ви похитя, да ви открадна, да ви отведа, да ви отнеса на ръце.

Жената. Къде?

Професора. Няма къде.

Жената. В това е целият проблем.

Професора. Обаче трябва да се бяга.

Жената. Къде?

Професора. Няма значение. Главното е да не спираме. Да не се замисляме. Да не се оглеждаме. Дайте ми ръката си.

Жената. Сега, веднага ли?
Професора. Иначе ще дойде някой и ще ни попречи.
Жената. Изчакайте ме да си взема нещо за из път.

Жената излиза. Пауза. Влиза Момичето.

Момичето. Хайде да правим секс.
Професора. Значи вие сте ме повикали!
Момичето. Аз ли? Защо?
Професора. Предполагам, за да правим секс.
Момичето. Не, не съм била аз. Но нямам нищо против да правим секс.
Професора. Кой тогава ме повика?
Момичето. Щом е за секс, считайте, че съм била аз. Както се вика “Бърза помощ”.
 Да почваме веднага.
Професора. И аз това исках да предложа. Коя сте вие?
Момичето. Аз съм секретарка на един мъж.
Професора. Много ми е приятно.
Момичето. Сега ще видим дали е приятно или не. */Започва да си разкопчава копчетата./*
Професора. А защо не правите секс с онзи мъж?
Момичето. С чий мъж?
Професора. За разнообразие може и с вашия.
Момичето. Аз нямам мъж.
Професора. А на кого сте секретарка?
Момичето. Аз съм секретарка, но не на моя мъж.
Професора. Това изцяло променя нещата. Щом той не ви е мъж, вие просто сте длъжна да правите с него секс в неограничен обем. Още повече щом работите заедно. Това хем е удобно, хем пести време.
Момичето. За съжаление той е страшно зает.
Професора. В службата си? Да е зает? С какво? Невъзможно!. С какво може да е зает човек в службата си?
Момичето. Разбира се със секс.
Професора. Това е друго нещо.
Момичето. Аз разработвам графика и водя работен дневник: начало на секса, край, с кого, как, по чия препоръка, чий ред е. Работата е много.
Професора. Щом той е толкова зает, правете секс с някой друг.
Момичето. Ами нали точно това ви предлагам.
Професора. Много ми е приятно.
Момичето. Дайте да се убедя, че ви е приятно.
Професора. Провървяло ви е – вие сте попаднали на точния човек.
Момичето. Докажете ми го.
Професора. Моята репутация няма нужда от доказване. Името ми е достатъчно.
Момичето. Кой сте вие?
Професора. Аз съм световно известен професор по психиатрия, психология и социология. Консултант по секс. Освобождавам от комплекси, внушавам увереност, лекувам от срамежливост. Премахвам фригидност, ликвидирам импотентност. Задоволявам незадоволениет. Обучавам, давам съвети, помагам да се решават проблеми. Лекувам от всички болести.
Момичето. Как да стана и аз такава консултантка?

Професора. Ще ви обуча. Помните ли девиза “Да се учим, да се учим и пак да се учим”?

Момичето. “За да овладеем целия запас от знания, натрупан от човечеството.”

Професора. Точно така. Това е моят девиз.

Момичето. Не знаех.

Професора. Вие не знаете още много неща.

Момичето. Тогава научете ме. Аз съм много любознателна. Хайде да почваме.

Професора. Добре. Ще започнем с проверка на вашата сексуалност.

Момичето започва да се съблича.

Професора. Не, не, не се събличайте! Засега няма нужда.

Момичето. /Разочаровано./ Няма нужда ли? Че как тогава ще ме проверите?

Професора. Разполагам със система от тестове. Седнете срещу мен и се концентрирайте. /Сядат един срещу друг./ Готова ли сте?

Момичето. Да.

Професора. /Вади автоматична писалка./ Кажете за какво ви напомня тази писалка?

Момичето. За секс.

Професора. Много интересно. Така. А това кресло за какво ви напомня?

Момичето. За секс.

Професора. Как? И то ли за секс? Но защо?

Момичето. На мен всичко ми говори за секс.

Професора. Обяснете все пак какво отношение има креслото към секса?

Момичето. Съвсем пряко. Само ако знаехте, професоре, колко мои фантазии са свързани с това кресло! За съжаление само фантазии, без нито един реален спомен.

Професора. Пиша ви най-високата оценка. Сто точки. Вие имате богато въображение.

Момичето. Аз имам нормално въображение. Трепереща платноходка, изпълнена с желание, готова да се отдаде на вятъра, слънчев лъч, проникващ във влажните дълбини на морето, облаци, които се сливат един с друг и пак се разделят, влак, който уверено се пъхва в тунела, тръба на електростанция, ствол на топола, свещ – всички те са прояви на едно и също нещо. Морковчето е мъжко, ряпата – женска. Бананът също е мъж и то какъв, а картофчето, цвеклото, ябълките, супата – все женски символи.

Професора. Вие имате поразителни способности. Аз трябва да се уча от вас, а не вие от мене.

Момичето. А сестрата казва, че съм луда.

Професора. Оставете сега сестрата. Доверете се на мене. Вие сте нормална, тя е луда.

Момичето. Аз живея в света на символите: лъжичка и чинийка...

Професора. /Подхваща./ Цилиндър и бутало...

Момичето. Пръстен и пръст...

Професора. Ръка и ръкав...

Момичето. Зърно и почва...

Професора. Нож и ножница...

Момичето. Ключ и ключалка...

Професора. Всички те са символи на вечния съюз между мъжкото и женското. Едното без другото е безсмислено и невъзможно.

Момичето. Говорете! Говорете! Ах, колко е вълнуващо!

Професора. Кажете, какво знаете за секса? Не, не, извинете, не поставих правилно въпроса. Кажете, какво не знаете за секса?

- Момичето.** Да си призная, аз изобщо не знам какво е това секс. Никога не съм правила секс. Затова ми е адски интересно.
- Професора.** Като почнем занимания, ще работим страшно усилено – от сутрин до вечер и вие ще научите абсолютно всичко. Можем да започнем веднага.
- Момичето.** Страхувам се, че сега няма да се получи.
- Професора.** Защо?
- Момичето.** Тук не бива.
- Професора.** Знам. Но защо да не опитаеме?
- Момичето.** */Оглежда се, тихо./* Нали няма да издадете моята тайна?
- Професора.** Няма. Но по-добре не я споделяйте с мен.
- Момичето.** Не, ще я споделя. Искам да избягам.
- Професора.** И вие ли? Къде?
- Момичето.** Някъде, където всичко е по-различно. Защо също? И вие ли искате да избягате?
- Професора.** Че кой не иска?
- Момичето.** Тогава да бягаме заедно, докато все още е възможно.
- Професора.** Скъпа моя, къде да бягам аз? Аз вече не бягам, а пъпя, не дишам, а се задъхвам. Още някоя и друга крачка и земният ми път ще свърши.
- Момичето.** Ах, не говорете такива ужасни неща! Мислете като мене само за секс. Мислете за секс през цялото време и нищо друго няма да ви идва на ума. Ще избягаме от тук и вие ще живеете още хиляда години. Нали ще избягаме?
- Професора.** */Подава и ръка./* С вас – до края на света!
- Момичето.** Хайде да се махаме веднага, още сега, без да се отбиваме никъде, без да се спираме, без да се оглеждаме, без да се бавим, иначе ще стане късно. */Дърпа Професора към изхода, но той изведнъж се спира./*
- Професора.** Чакайте! Сетих се, че аз не мога.
- Момичето.** Защо? Страх ли ви е?
- Професора.** Страх ме е. Но не е там работата.
- Момичето.** А къде е?
- Професора.** Току-що обещах на една дама да избягам с нея.
- Момичето.** И какво от това?
- Професора.** Трябва поне да се извиня...
- Момичето.** Защо ще се извинявате? Да не сте първият, който бяга от жена?
- Професора.** Не, но...
- Момичето.** Вие сте имали с нея роман...
- Професора.** Не точно роман, но...
- Момичето.** Дали е имало нещо или не – няма значение! Сексът не е основа за трайна връзка..
- Професора.** Но след като се запознахме...
- Момичето.** */Прекъсва го./* И какво от това? Сексът не е повод за запознанство. Но ако сте толкова притеснителен, оставете и бележка. Извадете чудесната си писалка и пишете: */Диктува./* “Скъпа, не се безпокой, аз избягах с друга. Скоро няма да се върна.”
- Професора.** */Изважда писалката си и започва да пише, но размисля./* По-добре да и го кажа лично. Или да и предложи да избягаме тримата.
- Момичето.** Тя ще се съгласи ли?
- Професора.** **Защо не?**
- Момичето.** Трима няма да е интересно!
- Професора.** Напротив, ще стане още по-интересно.

Момичето. Тогава вървете да я питате, аз ще почакам тук. Само не ме оставяйте задълго сама! Мразя да съм сама. Направо се поболявам като съм сама.

Професора. И аз също.

Професора излиза. Влиза Мъжа

Мъжа. Хайде да правим секс!

Момичето. Хайде!

Мъжа. Аз говоря сериозно.

Момичето. Виждам, че не се шегувате. /Започва да разкопчава роклята си./ Хайде де!

Мъжа. Сега ли?

Момичето. Да не искате утре?

Мъжа. Тук ли?

Момичето. Къде другаде?

Мъжа. Кой ще започне пръв?

Момичето. Не се ли прави едновременно?

Мъжа. Така е, но някой трябва да прояви инициатива.

Момичето. Вие вече я проявихте. Вие предложихте, аз се съгласих. Сега пак е ваш ред.

Мъжа. Какво трябва да направя?

Момичето. Според мен това, което предложихте.

Мъжа. Би било чудесно. Но не знам как да започна.

Момичето. Всяко начало е трудно.

Мъжа. Какво ще ме посъветвате?

Момичето. Честно казано – не знам.

Мъжа. Не сте ли имали работа с мъже?

Момичето. Никога! Но мъжете са имали работа с мене.

Мъжа. И как започваха обикновено?

Момичето. Различно.

Мъжа. Според мен отначало трябва малко да си поговорим.

Момичето. Защо?

Мъжа. Не знам. Така е прието.

Момичето. За какво ще говорим?

Мъжа. Не знам. За книги, за кино, за живопис.

Момичето. И колко време трябва да си говорим?

Мъжа. Не знам. Зависи от обстоятелствата.

Момичето. Защо да не си говорим след това?

Мъжа. Може и след това, но тогава вече няма да ни се ще. Прието е преди това.

Момичето. Щом така е прието, говорете. Но по-накратко.

Пауза.

Мъжа. При други обстоятелства щях да ви предложа да отидем някъде да пием кафе.

Момичето. Благодаря. Вече пих. Струва ми се, че вие ми предложихте нещо друго.

Мъжа. Предложението си остава в сила.

Момичето. Тогава къде е проблемът?

Мъжа. Разбирате ли, сексът не бива да се започва отзад напред, трябва да се започва от начало. Трябва да има съпротивление. Нужна е борба, за да се добереш до победа. Само така се стига до удоволствието.

Момичето. Съпротивление има. От ваша страна.

Мъжа. Аз не се съпротивлявам.

Момичето. А-а, значи вие атакувате, така ли? Е, добре, аз пък се предавам. Не мога да ви устоя. Така че съпротивление имаше, победа - също, сега е време за удоволствието.

Мъжа. Нека все пак първо да поговорим.

Момичето. Нали вече поговорихме?

Мъжа. Още не сме започнали.

Момичето. Така ли смятате? Добре, хайде да поговорим.

Пауза.

Мъжа. За какво ще говорим?

Момичето. Разкажете ми за вашия донжуански списък. Сигурно е дълъг.

Мъжа. Да, има да разказвам дълго...

Момичето. С колко жени сте били? Само че честно. Двайсет? Трийсет? Сто?

Мъжа. Може да се и повече... /След пауза./ Макар че, честно казано, по-малко са.

Момичето. Колко? Десет?

Мъжа. Малко по-малко.

Момичето. По-малко от десет? Егати списъка! Всъщност колко? Девет? Осем?...

Мъжа. /Замисля се./ Да включва ли и жена си?

Момичето. В донжуанския списък? Категорично не! В такъв списък се включват само чужди жени, съпругата не се брои за жена.

Мъжа. Тогава... налага се да призная... аз... аз нямам донжуански списък. Поточно списък има, но в него няма записани жени.

Момичето. Започнете го с мене!

Мъжа. Тук?

Момичето. И веднага.

Мъжа. Знаете ли, така изведнъж не може.

Момичето. Защо да е изведнъж? Ние си говорим вече повече от десетина минути.

Мъжа. Това не е достатъчно. Представете си, че пътешествате в непозната за вас страна. Нима вашата цел ще е само да се придвижите до крайната точка? Няма ли да ви се прииска да се разходите навсякъде, по всички възвишения и долини, скали и пропасти, пътища и пътечки? Или ако вземете да четете нова книга, нима ще я започнете от края? Без завръзка няма сюжет, без сюжет няма финал. Според вас целта на алпиниста е да цъфне направо на върха, а не да преодолее всички трудности. Нали без преодоляване на препятствия, без катерене – няма да постигнете височината, кулминацията.

Момичето. Аз ще постигна кулминацията. Макар че това до известна степен зависи и от вас. Така че хайде най-после да правим секс.

Мъжа. Но нали точно това правим?

Момичето. Така ли? Аз съм неопитно момиче и лесно могат да ме заблудят, но все пак ми струва, че правим нещо друго.

Мъжа. Просто сексът не е това, което си мислите вие, не са финалните петнайсет минути. Не е падането на завесата в последното действие. Това е драма, която трябва да се играе от начало до край. Произнесени думи, хвърлени погледи,

серенади, цветя, подаръци, атаки, отблъсквания, предложения, отклоняването им – всичко е част от великата игра, която се нарича секс. Това е обред, верига от ритуали, които са толкова древни, колкото битката между елени, или танца на глухарите... Такива са законите на живота, основите на културата. Изисканите дрехи се шият не само за да бъдат събличани в определен момент. Създава се изтънчен етикет, пишат се романи, поеми, ридаят цигулки, извиват мелодия флейти, рисуват картини, ваят прекрасни скулптури – и всичко - за да се изрази томлението на духа и тялото.

Момичето. Слушайте...

Мъжа. Не, вие слушайте! Колко сложна система от условности между двата пола е създало човечеството! Прикриване на определени части от тялото. Различни дрехи за различните полове. Правила за поведение. Еталони: “Силен, героичен мъж”, “Слаба, крехка жена.” Всичко това не е просто хрумване, а има своя велик смисъл, разбирате ли?

Момичето. Я ми кажете, вие нормален ли сте?

Мъжа. Защо?

Момичето. Вие май идвате от по-миналия век. Прекалено сте бърбтив.

Мъжа. А вие опростявате живота.

Момичето. Вие пък го усложнявате. Сексът е нещо много полезно, много просто и много необходимо. За съжаление към това просто, приятно и полезно нещо хората вървят по супер сложни и объркани пътища, пилеят купища сили, пари и време. Вместо да вземат да се прегърнат, да се усмихнат широко, да протегнат ръка и да кажат: “Хайде да правим секс.” Както си казваме “Добро утро”. Или “Здравейте.” Как може човек да бъде здрав без секс?

Мъжа. Права сте.

Момичето. Аз дори предлагам тази фраза да се възприема като поздрав “Хайде да правим секс.” Как по-добре да изразиш благоразположение и готовност за контакти?

Мъжа. Права сте. А как трябва да се отговаря на това приветствие?

Момичето. По най-обикновения начин. Например. “Благодаря, с удоволствие.” Или “На вашите услуги”. Или просто “Хайде.”

Мъжа. А как предлагате да се сбогуваме?

Момичето. Няма нужда да се променя нищо. В думата “довиждане” има достатъчно заложен сексуален подтекст, обещание за нещо сладостно, интимно и дългоочаквано.... Поне според мене... */Мечтателно го повтаря за себе си./* “Довиждане”...

Мъжа. Довиждане...*/Тръгва към изхода./*

Момичето. Къде тръгнахте?

Мъжа. Нали ми казахте “довиждане”.

Момичето. */Задържа го./* Аз го казах на себе си. Ама какво ви става, откачате ли?

Мъжа. Нищо ми няма. Може би съм малко старомоден.

Момичето. Значи сте откачалка. Нашият век е векът на действието. Напред, напред и само напред! Иначе ще те изпреварят!

Мъжа. */Притеснено./* Кой и в какво ще ме изпревари?

Момичето. Който и да е! Ето вие говорите ли говорите, а някой ще вземе да влезе и – хоп! Ще ме измъкне изпод носа ви.

Мъжа. */Изплашено./* И вие ще тръгнете?

Момичето. Ами ако ми кажат, ще тръгна. Аз съм младо и неопитно момиче и не умея да се съпротивлявам.

Мъжа. Много ви моля - не тръгвайте!

Момичето. Добре. Вие казахте, че има нужда от игра. Добре, хайде тогава да играем така – все едно че се срещаме не за пръв път, а за втори.

Мъжа. И какво от това?

Момичето. При втората среща няма нужда от много приказки. Тържествената част е приключила, може да минем направо към концерта.

Мъжа. Не, аз така направо не мога. Та нали сексът, това е изкуство, това е творчество...

Момичето. Ами хайде да творим тогава!

Мъжа. Разкажете ми първо нещо за себе си. Как се казвате, какви интереси имате...

Момичето. Никакви интереси нямам. Аз съм младо, неопитно, чисто и възторжено момиче, което се интересува само от секс.

Мъжа. И нищо повече?

Момичето. Че какво друго? А, може би и от математика.

Мъжа. От математика?

Момичето. Веднъж изчислих, че в момента най-малко четири милиона души едновременно правят секс. Представяте ли си? Ето ние с вас сега си губим времето в празни приказки, а в същото време два милиона двойки правят това, които ние двамата с вас не правим. Ако тези двойки се наредят с два метра разстояние помежду им, колкото е широко едно двойно легло, ще се получи верига, дълга четири хиляди километра. Представяте ли си? Космическа работа! Манифактура! Направо дъхът ми секва!

Мъжа. И на мене.

Момичето. Ами хайде де се присъединим към тях!

Мъжа. Направо тук ли?

Момичето. Тук и сега. И по-скоро, по-скоро, по-скоро! Няма време, нали разбирате?

Мъжа нерешително се приближава до момичето, но изведнъж трепва и изплашено се ослушва.

Мъжа. Тихо!

Момичето. /Изплашено./ Какво има?

Мъжа. Някой идва!

Двамата напрегнато се ослушват.

Момичето. Знаех, че така ще стане така!

Мъжа. Тихо!

Двамата се ослушват. Тишина.

Момичето. Няма никой. Хайде да започваме. Защото после ще стане късно, нали знаете?

Мъжа. Дали да не го отложим? Да го направим някъде другаде, не тук.

Момичето. Страх ли ви е?

Мъжа. А вас не ви ли е страх?

Момичето се оглежда.

Момичето. Честно казано страх ме е. Но все някога трябва да се реша. Все някога трябва да си докажем, че имаме право да вършим това, което искаме.

Мъжа. Да вземем да го отложим за утре а?

Момичето. Утре няма ли да се страхувате?

Мъжа. Едва ли. Аз се страхувам през цялото време. Страхувам се, че ще сбъркам нещо. Страхувам се, че ще изтърся някоя глупост. Че ще сбъркам автобуса. Че ще пропусна да се ръкувам с когото трябва. Че ще застана на погрешната страна. Че ще заложа на погрешния кон. Всички бързат нанякъде и аз се страхувам, че няма да ги догоня. Не умея да се блъскам с лакти, не мога да хапя. Страхувам се от утрешния ден. Страхувам се от следващия петък. Страхувам се от идващия месец. Страхувам се да не остана без работа. Страхувам се да не се разболея. Страхувам се от жените. Страхувам се от старостта. Страхувам се от смъртта. Но още повече се страхувам от живота.

Момичето. Успокойте се.

Мъжа. И тези проклети пари. Пари, пари, пари! Всички говорят, мислят и се притесняват само за пари. Жените искат от мъжете си не любов, а пари. Само това ти стига, за да откачиш.

Момичето. И вие се страхувате да живеете в постоянен страх, така ли?

Мъжа. А как иначе? Виждате какво става наоколо. Всеки ден – едно и също - без цел, без надежда. Нищо не се променя, а дори да се променя – то ще е за лошо. Ние се мятаме като риба в мрежа, отваряме онемели уста и безшумно крещим, без никой да ни чуе. През цялото време бързаме, но не помръдваме от мястото си, въртим се в кръг, сред едни и същи предмети, днешният ден повтаря вчерашния, утрешния - днешния, и така нататък - завинаги. Стремим се нагоре, нагоре, нагоре... Нагоре, по стълбата, която води надолу. Все не ни стига времето. Все бързаме да сварим навреме, да припечелим, протягаме се да достигнем нещо, да се изкатерим, ето го, още малко остана, още една крачка, още един напън, дръж, хвани го, но няма нищо, за което да се хванеш, щастието е неуловимо, а животът си отива, годините не могат да се върнат и защо е всичко това, защо? И ти се иска да бягаш от този живот, да бягаш където ти видят очите. Но силите ти стигат само донякъде, започваш да се задъхваш, спираш, гледаш наоколо, замисляш се, става ти страшно и пак хукваш да бягаш. Така че хайде да бягаме. Нямаме време.

Момичето. Много се задълбочавате. Не бива да му мислите много-много. Няма “утре”! Има само “днес”! Не му мислете толкова.

Мъжа. Вие смятате, че не бива да му мисля толкова?

Момичето. Просто ви подтиска тази обстановка.

Мъжа. Страхувам се даже от най-обикновено убождане.

Момичето. И аз се страхувам от убождане. Знаете ли какво? Хайде наистина да избягаме.

Мъжа. Така ли мислите?

Момичето. Нали ви казах – няма какво да му мислим. Да се махаме и толкоз.

Мъжа. Къде?

Момичето. По-важно е откъде, а не къде. От тук. От това омразно място. Където нищо не е позволено, всичко е забранено, за всичко има правила и разпореждания. Ще избягаме в един прекрасен свят, където всички са свободни, където няма забрани, и над главите ни няма таван, а високо, синьо небе с истински облаци, където хората се смеят и са щастливи, пеят, танцуват, весело им е, никога не боледуват, никой не им казва как да живеят и какво да правят.

Мъжа. Нима има такова място?

Момичето. Разбира се, че има! Там никой от нищо не се страхува, всички си лягат и стават когато си искат и с когото си искат, навсякъде има много слънце и много секс, никой никого не командва и всички са щастливи.

Мъжа. А къде ще живеем без пари?

Момичето. Където си искаме. По пейките в градината. Под някой храст. На мека зелена полянка. В лодка. Да, в лодка! Ще живеем в лодка, прегърнати, а лодката леко ще се поклаща и ще ни отвежда в нови и нови страни. На всяко пристанище ще ни посреща духов оркестър, ще звучи музика, ще хвърлят към нас цветя, а ние ще си плуваме, ще си плуваме и ще правим секс, докато не отплуваме толкова надалече, че никой няма да ни намери.

Мъжа. Никой няма да ни намери. Съгласен съм. Да бягаме!

Момичето. Кога?

Мъжа. Веднага.

Момичето. Чудесно. Само ще изпия чаша вода, ще си взема успокоителното и тръгваме.

Мъжа. Върни се бързо, докато не ми е хрумнало нещо.

Момичето. Какво може ви хрумне?

Мъжа. Да не взема да размисля...

Момичето. Забранявам ви да мислите. Разбрахте ли? Правете като мене.

Мъжа. Ще опитам.

Момичето. Стойте тук, не мърдайте, не правете нищо и не мислете за нищо. Веднага се връщам и започваме нов живот!

Момичето излиза. Мъжа я чака с нетърпение. Тук е подходящо място за антракт.

Мъжа може да остане да чака Момичето през антракта, без да напуска сцената.

ВТОРА ЧАСТ

Момичето. Чудесно. Само ще изпия чаша вода, ще си взема успокоителното и тръгваме.

Мъжа. Побързай, докато не ми е хрумнало нещо.

Момичето. Какво може ви хрумне?

Мъжа. Да не взема да размисля...

Момичето. Забранявам ви да мислите. Разбрахте ли? Правете като мене.

Мъжа. Ще опитам.

Момичето. Стойте тук, не мърдайте, не правете нищо и не мислете за нищо. Веднага се връщам и започваме нов живот!

Момичето излиза. Мъжа я чака с нетърпение. Влиза Професора.

Професора. Хайде да правим секс.

Мъжа. Благодаря, с удоволствие.

Пауза.

Професора. И така?

Мъжа. Какво така?

Професора. Чакам какво ще последва след вашето “благодаря”!

Мъжа. Помислих, че вие така се здрависвате.

Професора. Не, беше делово предложение. И така?

Мъжа. Съгласен съм.

Професора. Тогава да започваме.

Мъжа. /Оглежда се./ Не виждам жени.

Професора. Ще се справим без жени!

Мъжа. Без жени?

Професора. Разбира се. Вие сте тук, аз – също. Какво още ни трябва?.

Мъжа. Извинете, но вие кой сте?

Професора. Аз съм професор по психиатрия, психология и социология. Сексолог и сексопатолог. Лекувам, консултирам, практикувам. Освобождавам от комплекси, внушавам увереност, лекувам от срамежливост. Премахвам фригидност, ликвидирам импотентност. Задоволявам незадоволените. Работата ми е тежка. Имам безброй повиквания. Много е уморително.

Мъжа. Не разбрах добре какво предлагате.

Професора. Да правим секс. Какво по-ясно предложение?

Мъжа. Професоре, при цялото си уважение към вас и почитта си към вашата образованост, към белите ви коси и ерудицията ви – няма как да ви объркам с жена.

Професора. Вие сте интелигентен човек, нали?

Мъжа. Надявам се - да.

Професора. Чудесно! Кажете, кое е по-важно за вас – душата или тялото.

Мъжа. Разбира се, че душата.

Професора. Тогава какво значение има дали тази душа ще бъде носена от женско или от мъжко тяло?

Мъжа. За мене има голямо значение.

Професора. Представете си една чувствителна, възвишена, талантлива, интелигентна, отзивчива, с една дума сродна...

Мъжа. Отдавна търся точно такава. Но тя задължително трябва да се намира в симпатично, не кльощаво, но не и прекалено дебело тяло. За мене е важно, душата да има нормални женски гърди, стройни крака и сини очи.

Професора. Значи вие сте против еднополовата любов?

Мъжа. Категорично. Между другото аз донякъде разбирам лезбийките..

Розовото, меко, нежно, свежо, еластично, апетитно младо женско тяло не може да не е привлекателно. Но влечението към мъже е противоестествено.

Професора. Но за повечето жени мъжете са привлекателни.

Мъжа. Това е извратено. Жените вечно ни сюрпризират с капризите си.

Професора. Добре. Ще ви намеря жена. Между другото току-що беседвах с две особи от женски пол.

Мъжа. Аз също.

Професора. Имам всички основания да предположа, че те няма да имат нищо против.

Мъжа. Да! В случая те ще са за.

Професора. Значи въпросът е уреден. Вие каква предпочитате – закръглена блондинка или слаба брюнетка?

Мъжа. Поставете ме пред труден избор. Как казахте? Слаба блондинка или закръглена брюнетка?

Професора. Обратното - закръглена блондинка или слаба брюнетка

Мъжа. Бих предпочел компромисно решение.

Професора. Какво по-точно?

Мъжа. Стройна шатенка.

Професора. Мислех, че ще пожелаете предните две.

Мъжа. Добра идея! Къде са жените?

Професора. Не знам. Но нека се върнем към нашата тема. Аз ви предлагам не груба физиология, а педагогически процес. С други думи аз давам уроци. Лекувам, консултирам, обучавам...

Мъжа. За какво е нужно обучение?

Професора. Как за какво? Сексът, в края на краищата, е вид бизнес-общуване. И като във всеки бизнес, човек трябва да е внимателен, тактичен, талантлив и – главното – убедителен. Вие убедителен ли сте в секса?

Мъжа. Как да ви кажа...

Професора. Не се стеснявайте, кажете си. Не страдайте от предразсъдьци. За жалост нашето общество още робува на примитивна система от ценности. Не е срамно да си глупав, алчен, алкохолик или развратник, но е срамно да си импотентен. Ако не можеш да вдигаш гири, ако нямаш крака или очи, ако си кривоглед, охтичав, прекалено дебел или слаб, ако си недоелян и тъп, не е срамота. Ако не си способен да храниш семейство, може да ти бъде простено. Но горко ти ако не си трудоспособен в конкретния аспект. И трябва да го криеш от всички. */Въздъша./* Макар че , ако трябва да сме точни, то засяга единствено твоята дама.

Мъжа. Всичко ми е наред. Предполагам. Но искам да постигна нещо в живота си. Искам да натрупам пари. Затова работя много, чета много. Мисля много. Но времето не ми стига. Ако говорим честно и силите...

Професора. В това ви е грешката. Вие работите много, но на халос. Единствено сексът ни прави равни, само той ни освобождава от чувството за малоценност, когато се сравняваме с високопоставения елит. Ако си уверен в себе си като мъж, ще бъдеш уверен и във всичко останало.

Мъжа. Така ли мислите?

- Професора.** Аз не мисля, аз знам. Във всички други области на живота, за да успее, човек трябва да учи, да се бори, да се катери, да се блъска, да драци и да хапе. Единствено в секса можеш да се утвърдиш, да си силен и значим, необходим и даже да усещаш превъзходството си, без да си учил нищо, без да умееш нищо, без да имаш акъл и талант. И при това – да получаващ удоволствие от живота. В това е предимството на секса пред всички останали дейности и науки. И обратното - на неудачниците в секса в нищо друго не им върви. */Горчиво./* Вярвайте ми, това го знам.
- Мъжа.** В това има известна истина.
- Професора.** Това си е чистата истина! Готов съм да ви обучавам двайсет години и тогава вие ще се убедите... */Хваща се за сърцето и пада в креслото./*
- Мъжа.** Какво ви е?
- Професора.** Сърцето...
- Мъжа.** Носите ли си хапчетата?
- Професора.** */Трудно диша./* Обикновено идва сестра и ми прави инжекция.
- Мъжа.** Тогава да повикаме сестра.
- Професора.** */Бързо./* В никакъв случай! Ей сега ще ми мине... Но може и да не ми мине. */Пауза./* Животът ми свършва, а аз няма какво да си спомня! Ако можех да започна живота си отново, не бих го започнал. В детската градина мечтаех за училище. В училище мечтаех по-скоро да завърша. В Университета мечтаех по-скоро да се дипломирам. Щом почнах да работя мечтаех за пенсия. Като се ожених, от първия ден, мечтаех за развод. Докато правех секс с някоя жена, мечтаех вече за друга. Цял живот съм мечтал за друг живот. А сега? Да започна живота си отначало и да мечтая за друг живот?
- Мъжа.** Мечтаете за друг живот и за по-друг секс?
- Професора.** За секс вече не. Някога го правех всеки ден. След това през ден. После по веднъж седмично. После - веднъж в месеца. Не проумявам – уж натрупвам опит и умения с годините, а пък нямам ищах! Все повече се вдавам в теорията и все по-малко в практиката. Защо? Работата ми е тежка. Имам безброй повиквания. Всички искат да правят секс. Много е уморително!
- Мъжа.** И вие ли се уморявате?
- Професора.** Тази професия не е за моята възраст. Беше време, когато стрелката на часовника ми скачаше до десет, дори до единайсет, а сега в най-добрият случай се вдига до осем, Ако трябва да бъдем честни, спряла е на шест... Вече доста време се мъча да си спомня кога беше?... И все не мога.
- Мъжа.** Кога беше кое?
- Професора.** Кога за последен път правих секс.
- Мъжа.** А правила ли сте го въобще?
- Професора.** О-о-о! Да, и то много. По време на лекции, в библиотеките, на семинари, на конференции. Но беше отдавна...
- Мъжа.** Не губете кураж!
- Професора.** Да, драги, в последно време за мене светът доста се промени. Има сочни пържоли, но аз нямам зъби. Има красиви жени, но нямам пари. Имам богато минало, но нямам бъдеще. Всичко имам и нищо нямам. Скоро няма да ме има и мене. */Пак се хваща за сърцето и пъшка./*
- Мъжа.** Все пак да повикам сестра?
- Професора.** */Изплашено./* Не, не! */Пауза./* По-рано вярвахме, че всеки си има ангел хранител. Но в уречения час той ни напуска, а неговото място заема ангелът на смъртта. Как изглежда той, според вас?
- Мъжа.** Не знам, не съм мислил... Старица в черно и с коса.... Или пък скелет. А вие знаете ли как изглежда?

Професора. Понякога усещам, че стои до мен, но не го виждам. Може да се яви под формата на обикновен войник с автомат, или на хирург със скалпел, или на медицинска сестра със спринцовка....

Мъжа. Да, медицинска сестра със спринцовка...

Професора. Най-важното е, че тя винаги е някъде наоколо. Всеки момент може да почука на вратата. Да замахне с косата. Да натисне спусъка. Да забие иглата. */Тихо./* Погледнете, дали не е там!

Мъжа. Кой, тя ли? Сестрата със спринцовката?

Професора. */Шепнешком./* Струва ми се, че вече е тук.

Мъжа. Къде?

Професора. Не знам. През цялото време имам чувството, че тя е някъде тук, зад гърба ми и ме следи.

Мъжа. */Шепнешком./* И аз имам същото чувство.

Професора. Ами проверете тогава.

Мъжа. */Оглежда стаята и проверява зад вратата./* Няма никой.

Професора. Слава богу. */Въздиша./* Трябва да бързаме да живеем преди да е сложила ръката си на рамото ни. А ние какво правим? Как използваме времето, което са ни отпуснали? Вие понякога питате ли се, как изтича времето ви? Защото тази вещица със спринцовката може да се появи всеки миг.

Мъжа. Да, от нея няма къде да се скрием. И аз, признавам, само за нея си мисля.

Професора. */Вслушва се в себе си./* Ох, поотпусна ме.... */Става от креслото, прави няколко крачки, видимо се ободрява./* Ще поживеем още! Извинете ме за моментната слабост, пристъп на песимизъм! Светът е пълен с толкова радости! Пастет от гъши дроб, чаша червено вино, слънце, жени, цветя! Драги мой, животът е прекрасен! Особено когато правиш секс! Забравих да попитам кой сте вие и какво правите тук?

Мъжа. Аз ли? Аз...

Професора. Всъщност няма никакво значение. Важното е, че и двамата сме млади и здрави. Трябва да бързаме да живеем! Да пеем и да танцуваме! Музика!

Звучи страстно танго.

Професора. Чудесно! Великолепно! Прекрасно! Знаете ли какво? Имам една идея...

Момичето. */Влизайки./* Хайде да правим секс.

Професора. Точно това исках да ви предложа и аз. Позволете да ви поканя на танц и ще обсъдим детайлите.

Професора и момичето танцуват.

Момичето. Кои точно детайли ви интересуват.

Професора. Какво, къде, кога.

Момичето. Секс, тук и сега.

Професора. С кого?

Момичето. С вас.

Мъжа се включва в танца, отнема Момичето от партньора и..

Мъжа. За какво си говорехте?

Момичето. Професора се интересува от детайлите.

Мъжа. И аз се интересувам от тях.

Момичето. Аз съм готова да ги разкрия. */Прави смело па./*
Мъжа. Детайлите са впечатляващи.
Момичето. А предложението като цяло?

Професора прихваща Момичето. По време на следващия диалог тя минава от единия партньор към другия.

Професора. Към кого от нас беше адресирано предложението ви?
Момичето. Към двама ви.
Професора. Едновременно или един след друг?
Момичето. За толкова извратена ли ме смятате?
Професора. Значи един след друг.
Момичето. Значи едновременно.
Мъжа. Шегувате се.
Момичето. Ни най-малко. Ако сте един след друг – ще бъде лъжа и измама. Едновременно – ще бъде честно и приятно. Пък и други варианти няма.
Мъжа. Защо?
Момичето. Защото и двамата поотделно вече ми отказахте. Та какво решавате?
Мъжа. Трябва да помислим.
Момичето. Пак ли? Пак ли искате да мислите?
Мъжа. Не можем да се отучим веднага.
Момичето. */Минава към Професора./* А вие какво ще кажете?
Професора. Както ми се струва, вие предлагате групов танц.
Момичето. Вие смятате, че е по-добре, самотен танц?
Мъжа. По двойки, само по двойки!
Момичето. Няма секс по двойки, има само тройки.
Мъжа. Как така?
Момичето. Просто третият е някой страничен. По друго време и на друго място. Затова нормалният брак се нарича “триъгълник”
Мъжа. И вие смятате подобен брак за нормален?
Момичето. Такъв е животът.
Професора. Брачните вериги са толкова тежки, че могат да се носят само от трима.

Танцът свършва.

Момичето. Та значи, съгласни сте, така ли?
Професора. Разбира се.
Мъжа. Аз обаче не съм.
Професора. Защо?
Мъжа. Аз съм принципен противник на неравноправието.
Професора. Къде тук виждате неравноправие?
Мъжа. На нея ще и се паднат двама партньори, а на нас – само по половинка.
Професора. Какво от това? Половин портокал е точно толкова вкусен, колкото и цял портокал.
Мъжа. Аз бих предпочел обратното: аз да съм сам, а жените да са две.
Момичето. Кое му е хубавото? В моя вариант ще бъдат задоволени всички, а във вашия - един от тримата.

Професора. */Към Мъжа./* Тя е права. Още преди шестстотин години Бокачо е казал, че един петел може да задоволи петнайсет кокошки, но петнайсет мъже не могат да задоволят една жена.

Момичето. */Към Мъжа./* Вие не се притеснявайте. Аз струвам колкото две. Даже колкото четири. Може да смятате, че сме шестима. Секстет.

Мъжа. Защо все пак да не бъдем двамата?

Момичето. Двама, трима, четирима – какво значение има? Само да не съм сама. Само да не съм сама...

Мъжа. А вие знаете ли, че докато тука една дама ще бъде развличана от двама мъже, една друга жена остава изобщо без партньор. И кой знае, може би тази жена е някъде наблизо, може да е в съседната стая. Тя бленува, тя жадува, тя страда от самота.

Момичето. Че повикайте я тук.

Мъжа. */Озадачен./* Кого?

Момичето. Ами тази жена!

Професора. Той го каза в преносен смисъл.

Мъжа. Да, в преносен смисъл. Нямах предвид конкретно няко.

Момичето. Няма значение. Идете и я доведете!

Мъжа. Кого?

Момичето. Тази, която бленува и страда от самота. Ще страдаме всички заедно. Потърсете жената.

Мъжа и Професора в недоумение излизат. Влиза Жената.

Жената. Хайде да правим секс.

Момичето. Хайде.

Пауза.

Жената. Въпросът е с кого?

Момичето. Няма ли с кого?

Жената. Не.

Момичето. Какво предлагаш?

Жената. Мислех, че знаеш.

Момичето. Ако знаех, нямаше да стоя тук сама.

Жената. А ти предложи ли на някого?

Момичето. На всички.

Жената. Е, и?

Момичето. Отказват.

Жената. Може да се притесняват, че ще им искаш пари?

Момичето. Не, обясних им, че намеренията ми са безкористни.

Жената. Е, и?

Момичето. Пак не щат.

Жената. А ти предложи ли им пари?

Момичето. Не, предложих им само себе си.

Жената. Грешка!

Момичето. Знам.

Жената. Трябвало е да им предложиш.

Момичето. Знам. Но там е бедата, че аз нямам пари.

- Жената.** Ако имаш пари, няма нужда да си търсиш мъж. Мъжа сам ще те намери.
- Момичето.** Мен никой не ме търси. А не ми е лесно да съм сама.
- Жената.** Разбира се. Имаме нужда от дом, семейство, положение в обществото. От развлечения. Пътувания. За всичко това ни трябва мъж.
- Момичето.** Къде да го намеря такъв мъж?
- Жената.** Такъв мъж просто не съществува. Затова е по-добре да си имаш няколко.
- Момичето.** Знам. Но аз нямам пари. Имам само себе си.
- Жената.** А ти коя си?
- Момичето.** Аз съм секретарка на един мъж.
- Жената.** На моя мъж ли?
- Момичето.** Не знам.
- Жената.** В какво се състои работата ти?
- Момичето.** Работа като работа.
- Жената.** Ясно. Какво наричаш работа? Сексът ли?
- Момичето.** Не. Работа е когато се занимаваш не с това, което ти харесва, а с това, за което ти плащат.
- Жената.** За секс понякога също плащат.
- Момичето.** Не и на мене.
- Жената.** И на мене не.

Пауза.

- Жената.** Ти омъжена ли си?
- Момичето.** Не.
- Жената.** Това не е хубаво. Жената трябва да е омъжена. Аз например искам да съм омъжена, но така, че да нямам мъж.
- Момичето.** А аз точно обратното: не държа да съм омъжена, но искам да имам мъж.

Пауза.

- Момичето.** Интересно защо не ни върви? Колкото повече напредва прогресът, толкова хората са по-нещастни.
- Жената.** То е защото не можем да издържим конкуренцията с компютрите. Като застане до компютъра, жената става просто безинтересна. Ние не сме толкова умни и съдържахме по-малко информация.
- Момичето.** И възбуждаме по-малко от картинките на екрана.
- Жената.** А може би жените въобще да не са създадени за секс.
- Момичето.** */Възмутено./* Какво значи “не са създадени за секс”? А за какво тогава сме създадени? За какво се гиздим с обици, гривни, верижки, герданчета, брошки, пръстени? За какво са ни парфюми, кремове, гримове? За какво са ни гребенчета, пилички, четки, щипци, ножички, фиби, шноли? Само за едно – да привличаме, да примамваме, да се харесваме! А защо ни е да се харесваме? Пак за това! Ние сме създадени за секс, живеем заради него. Затова трябва да използваме себе си по предназначение напълно, стопроцентово, без да пропускаме нито ден, нито час, нито минута!
- Жената.** Но има и изключения.
- Момичето.** Няма. Дори най-сухата, строга, студена и свадлива стара мома си е един крачещ секс.
- Жената.** Права си. */Кратка пауза./* Явно аз не съм достатъчно привлекателна?

- Момичето.** */Слага си очилата и гледа Жената./* Ами, всичко ти е на мястото си.
- Жената.** Харесваш ли ме?
- Момичето.** Да.
- Жената.** Дали да не опитаме да минем без мъже? Като няма откъде да ги вземем...
- Момичето.** Не, този вариант не ми харесва. Аз, в известна степен, мога да разбера хомосексуалистите. Силното, мускулесто, здраво мъжко тяло не може да не привлича. Но женското тяло е като люлеещо се пелте... Да бъркаш в него с лъжица. */Сваля си очилата./*
- Жената.** Ти носиш очила?
- Момичето.** Слагам ги само по време на секс. За да виждам всичко.
- Жената.** Че какво има да гледаш?
- Момичето.** Сексът трябва да се попива с всички сетива. С очите, С ушите, С ръцете. С краката. С кожата. С гърдите.
- Жената.** Гърдите не са сетиво.
- Момичето.** В моя случай са! За всеки случай, през цялото време си нося очилата. Честно казано, досега още нито веднъж не ми се е случило да ги сложа. Така си мечтая да си сложа очилата да затворя очи и да се наслаждавам.
- Жената.** Ти си луда.
- Момичето.** Не, просто съм възторжена и романтична. През цялото време търся. Всеки ден! Всеки час! И въпреки това ми е скучно. Омръзна ми да търся. Искане ми се нещо постоянно и стабилно. Стабилен секс. Всеки ден. Всеки час. Секс рано сутринта. Секс късно сутринта. Секс по време на работа. Секс през обедната почивка. Секс в автобуса към къщи. Секс вечер пред телевизора. Секс в леглото преди сън. Секс във ваната след секса. Секс в леглото след ваната. Секс по време на сън. Секс преди секса. Секс преди. Секс след.
- Жената.** След кое?
- Момичето.** След всичко. Преди всичко. Вместо всичко. Винаги. Навсякъде. С всички. */Въздъхва./* Ако не знаех, че съм луда, щях да помисля, че се побърквам.
- Жената.** Ти обичаш ли да си влюбена?
- Момичето.** Много! Ако можех, щях да се влюбя във всички мъже на света! Толкова обичам да съм влюбена
- Жената.** Значи обичаш секса.
- Момичето.** Че кой не обича секса? Нали сексът е обратната страна на самотата. Секс значи “двама”. Поне двама. Това е спасение. Това е връхът на близостта. Обичам секса и заради това, че той задоволява главната ни потребност – да си поговорим с някого. Да си говорим до насита, както искаме, откровено. Затова другото му име е: “Интимни отношения”. Единствената възможност да разкажеш на някого всичко за себе си. Да изслушаш някого – също, но най-главното е, че ти можеш да говориш. За това какво чувстваш, когато си с него. Какво ти е било с другите мъже. Той как е с други жени. Какво изпитват другите, когато са с други.
- Жената.** А ние в такъв момент не си говорим.
- Момичето.** А след това?
- Жената.** След това ли? За какво може да се говори след това?

Влиза Професора.

- Професора.** Уважаеми дами, думите са излишни, както преди, така и след, а също и по време... Стига приказки, не губете време, хайде да правим секс.
- Момичето.** Благодаря, с удоволствие.
- Професора.** Тогаво сядайте, Извадете си тетрадките и да започваме.

Момичето. Аз съм съгласна да го правим седнали, но защо са ни тетрадки?

Професора. Да си записвате.

Момичето. Да си записваме ли? Аз помня и така.

Жената. Ако питате мен, груповите занимания не са ми по сърце.

Професора. Какво общо има тук сърцето?

Жената. Това, че съм ревнива.

Професора. Мила моя, вие изоставате от модата. Ревността отдавна е демоде. Даже безмозъчните кокошки – и те не ревнуват. Как може да говорите за ревност вие – една просветена жена от двацет и първи век?

Жената. Кокошката не ревнува защото такава е природата и – тя възпитава пиленцата си без мъж, значи няма нужда от мъж. А хората възпитават децата си по двойки и затова ревността е заложена в жената генетично. Модерно или демоде, разумно и ли не – ние ревнуваме!

Момичето. Аз специално не съм ревнива, но не ми харесва състава на групата ни.

Професора. Защо?

Момичето. Защото при това положение, в най-добрия случай, ще ми се падне половината от урока. Даже по-малко, ако отчитаме възрастта ви. А аз искам пълна програмата. И даже двойна.

Професора. С цялото си уважение, трябва да отбележа, че за младо и неопитно момиче вие сте твърде осведомена и находчива.

Момичето. И освен това вие обещахте да избягате с мен.

Жената. И с мен!

Професора. Странни неща стават днес. Щом предложи на някого да правим секс, той веднага иска да бягаме. Но пък аз съм съгласен. Да бягаме!

Момичето. В какъв състав?

Професора. Всички заедно. Групово! Да бягаме!

И тримата хукват да обикалят стаята. Влиза Мъжа и се включва в бягането. Като прави няколко кръга, той стира.

Мъжа. Стига сме тичали. Хайде по-добре да правим секс.

Момичето, жената и професора.

/Спират и тежко дишат./ Благодаря, с удоволствие.

Професора. Макар че ние вече се здрависахме.

Мъжа. По-добре да се здрависаш два пъти, отколкото нито веднъж. Къде сте хукнали да бягате?

Професора. Ние не бягаме, ние беседваме.

Мъжа. За какво?

Момичето. Разбира се за секс.

Мъжа. Секс, та секс. Писна ми от секс! Хайде да си говорим за нещо друго.

Момичето. Че за какво друго?

Мъжа. Не знам. Само не за това.

Жената. Точно така. И на мене ми писна. Нито дума повече за секс. Разбрахме ли се?

Професора. Разбрахме се.

Пауза.

Жената. За какво ще си говорим?
Мъжа. За нещо интелектуално. Както правят нормалните хора.
Момичето. */Въодушевено./* Хайде!

Пауза.

Жената. Хайде да разговаряме за нещо весело и остроумно! Хайде!
Момичето. Хайде! Отдавна мечтая за такъв разговор.
Професора. И аз.

Пауза.

Мъжа. Колко е приятно да водиш интелектуална беседа, нали?
Професора. */Въодушевено./* Няма спор!
Момичето. Страхотно е!

Пауза.

Жената. Защо млъкнахте!
Момичето. Ами вие?
Жената. Аз просто не знам как да започна. */Към Професора./* Започнете вие, все пак вие сте професор.
Професора. Хм-м-м... Ъ-ъ-ъ... Честно казано, като професор, аз съм свикнал да разговарям само на професионални теми.
Момичето. А каква е вашата професия?
Професора. Нали знаете – сексът. За секс мога да говоря неограничено дълго време.
Жената. Не, сексът е забранена тема.
Момичето. */Въздиша./* Да, забранена е.
Мъжа. Естествено! Нали се разбрахме!

Пауза.

Жената. Дали да не хвърлим жребий? На когото се падне – той ще започва.
Мъжа. Добра идея.
Момичето. Жребият е пипкава работа. Хайде по-добре да се броим.
Мъжа. Помни ли някой как се прави?
Момичето. Аз помня. Застанете в кръг.

Всички застават в кръг. Момичето брои.

Момичето. Ала, бала, ница, пълна паница, хей гиди Ванчо, наш капитанчо!

Пада се Мъжа.

Жената. Ти почваш.

Мъжа. Е, добре...

Всички се приготвят да слушат.

Мъжа. Ъ-ъ-ъ... Веднъж един мъж се прибрал неочаквано по-рано от работа и заварил жена си с лю...

Жената. /Прекъсва го./ Стоп! Нали се разбрахме само интелектуални разговори. И без секс!

Мъжа. Интелектуални ли? Добре де.... /Мисли./ Веднъж един интелектуалец се прибрал неочаквано по-рано от обикновено и заварил своята интелектуалка-жена с интелектуалец-любовник.

Пауза.

Жената. И какво?

Мъжа. Нищо. Този ден той научил много нови неща за себе си.

Пауза.

Професора. Някой иска ли да разкаже още нещо интелектуално?

Пауза.

Професора. Нима не можем да си говорим за литература, за театър, за музика?

Момичето. Честно казано, литературата не ме вълнува много.

Жената. А аз не се интересувам от музика.

Мъжа. Аз пък – от театър.

Професора. Налага се да констатирам, че в съвременното общество, където всички са равни, в смисъл, че им липсва култура, единствената тема, която интересува абсолютно всички и абсолютно винаги, единствената тема, която е достъпна и разбираема е сексът.

Момичето. Добре, щом не се получи интелектуален разговор, нека всеки говори за това, което го интересува.

Жената. Само не за секс.

Професора. Разбира се, че не за секс.

Мъжа. От само себе си се разбира.

Пауза

Момичето. Какво друго може да бъде интересно освен секса?

Пауза

Момичето. На мене например ми е интересно има ли безинтересен секс?

Жената. Има.

Професора. А аз, честно казано, вече от нищо не се интересувам. Даже от секс.

Момичето. Всъщност и аз не се интересувам от секс. Сексът се интересува от мен. При това много.

- Жената.** Пак започнахме за секс. Нима не можем да говорим за нещо друго?
Момичето. За нещо интелектуално.
Професора. Само интелектуално!

Пауза.

- Жената.** Хайде да говорим за любов. Може ли да говорим за любов?
Професора. За любов може.
Момичето. Защо да може за любов, а за секс - не? Това не е ли едно и също?
Професора. Не съвсем.
Момичето. Според мене “любов” е старинното наименование на секса.
Мъжа. Предполагам, че тогава думата “секс” е била забранена, и вместо нея са използвали думата “любов”.
Момичето. Не, струва ми се, че любовта беше нещо друго. Помня, че го учихме в училище... Това е нещо, което е съществувало в далечното минало...
Професора. Точно така. По-рано са смятали, че е възможна любов без секс.
Момичето. Как така?
Мъжа. /На Момичето./ Той се шегува.
Професора. Не, не се шегувам. По-рано са смятали, че в любовта участва душата, а в секса- само тялото.
Момичето. /Възмутено./ Какво значи “само”? Това малко ли е? Представете си, че нямам тяло. Как тогава ще обичам? И по-важното – мене как ще ме обичат?
Жената. Професоре, вие казахте, че в любовта участва душата, а не тялото. Защо тогава една поетеса, между другото -жена – е написала следното:”Да обичаш е работа на телата, а ние сме един за друг – две души”. Виждате ли? “Работа на телата”
Професора. Тази поетеса е имала съвременно разбиране за любовта.
Жената. И все пак каква е разликата?
Професора. Може да се каже, че в любовта е важен партньорът, а в секса – процесът.
Момичето. А какво значение има добър ли е партньорът или не, ако процесът е лош?
Професора. Освен това са смятали, че жените предпочитат любовта, а мъжете – секса.
Момичето. Не е вярно. Аз съм младо и неопитно момиче и не знам какво предпочитат мъжете. Но съм чувала, че предпочитат жени.
Мъжа. Професоре, кое е по-добро – сексът или любовта?
Професора. Безусловно сексът. Сексът е полезен за здравето, а любовта – вредна.
Жената. Защо?
Професора. Любовта носи прекалено много отрицателни емоции. Вълнения, ревност, претенции, тъга, обяснения и още какво ли не, а сексът доставя чиста наслада. От любовта остават мъчителни спомени, разстроени нерви и горчиво разочарование, а от секса – само приятна умора и добър апетит.
Мъжа. И освен това любовта поглъща маса време. Всички тези разговори, букети, разходки, покани, изпращания... Кой в наше време може да си го позволи? Кой може да отдели дори половин час свободно време? А сексът – поразсееш се за минутка и давай нататък.
Момичето. Да, сексът е нещо по-съвременно.
Жената Затова класиците не са писали за секса.
Професора. В качеството си на специалист ще си позволя да ви възразя. Писали са за секса и то как са писали! Само че без да употребяват думата.
Момичето. Кажете поне един пример.

Професора. Разбира се. */Декламира./* “И никой във забвение не ще целува нейните колене”...

Момичето. Ах! */Почти губи съзнание./*

Мъжа. Какво ви е?

Момичето. Нищо... Само като си представих какво има пред вид под “колене” и ми се завъртя главата... Колко е бил прав! “Никой нейните колене не ще целува във забвение.”... */Сладострастно притваря очи./*

Мъжа. Лошо ли ви е? Да извикам ли сестра?

Момичето */Отваря очи, припряно./* В никакъв случай! Добре съм. */Към Професора./* Кажете ми го пак!

Професора */Декламира./* “И влиза той готов, за ласки и любов”...

Момичето Колко красиво е казано! Готов! Влиза и веднага е готов?

Професора Напълно готов!

Мъжа. Забележете колко интелектуален разговор се получи!

Момичето. При това изобщо не става дума за секс!

Жената. */Нервно./* Цялата беда е в това, че ние пак само си говорим. А времето тече.

Мъжа. Какво друго ни остава да правим?

Жената. Не знам, знам само, че нещо трябва да се предприеме. Някой от вас доволен ли е от живота си?

Пауза.

Жената. Аз питам всички – някой от вас доволен ли е от живота си?

Професора. Не.

Момичето. Не.

Мъжа. Не.

Жената. Тогава какво сме седнали да преливаме от пусто в празно и да се преструваме, че ни е леко и приятно?

Момичето. Че кой се преструва? Аз не се преструвам.

Мъжа. Какво можем да направим?

Жената. Откога ви казвам - да бягаме.

Мъжа. Няма къде да бягаме. Никъде не е по-добре, навсякъде е само по-зле. Понататък ще става още по-зле. И тук и навсякъде - завинаги.

Момичето. И от себе си не може да избягаме.

Жената. Какво да правим тогава?

Професора. Трябва да направим нещо! Хайде решавайте. Нямаме време!

Момичето. Точно така. Трябва най-накрая да променим нещо, трябва да действаме, трябва да направим нещо! Все едно какво. Да трошим, да чупим, да палим! Не знам вие как сте, но на мене много ми се иска!

Жената. На всички ни се иска.

Мъжа. Сам никой нищо няма да постигне.

Жената. Трябва да се обединим! Трябва да въстанем! Всички заедно!

Мъжа. Как да се обединим, като сме толкова различни...

Професора. Ще се сбlijим! Ще изработим обща платформа...

Момичето. Я зарежете това! Каква платформа? Единственият начин да се сбlijим бързо – това е сексът. Може сто години да ходите заедно на работа и по купони, може всеки уикенд да поркате заедно и да ходите на пикник, но това няма да ви сбlijи толкова, колкото една единствена нощ, прекарана заедно!

Мъжа. */Възбудено./* Хайде тогава да се сбlijаваме!

Професора. Точно така. Сексът е единственият език, разбран от всички и обичан от всички: от папуасите до нордическите раси. Точно затова той носи мир, взаиморазбиране и сплотяване на народите. Да живее сексът!

Момичето. */Смъква покривката от масата, връзва я за дръжката на метлата и я размахва като знаме./* Ура! Да живее свободата!

Мъжа. */Скача на масата./* Да живее въстанието!

Жената. Няма какво да губим освен веригите си!

Момичето. Гениталии от всички страни, съединявайте се!

Влиза Сестрата, облечена е с бяла престилка и касинка, носи кутия с лекарства.

Сестрата. Хайде да правим... */Спира се./* Какво ви е? Какво става?

Пауза. Мъжа слиза от масата. Момичето отпуска знамето. Всички са напрегнати.

Жената. Нищо не е станало.

Сестрата. Тогава защо ме гледате така?

Момичето. Най-нормално си гледаме.

Сестрата. Нормално?

Жената. Коя сте вие и какво търсите тук?

Сестрата. Прекрасно знаете коя съм. Така че стига празни приказки! Хайде по-добре да правим се... */Към Момичето, което прави нетърпелив жест./* Какво? Искате да ми възразите нещо, така ли?

Момичето. Аз ли? И през ум не ми е минало.

Сестрата. Чудесно. Хайде да правим се... сега... вечерните процедури и събеседвания.

Професора. Ние не искаме.

Сестрата. Драги мой, щом не можем да живеем както искаме, живеем както можем.

Момичето. Ние не живеем, не можем, няма и не искаме!

Сестрата. Длъжни сте!

Жената. Никой никому за нищо не е длъжен.

Сестрата. Бъдете добри момчета и момичета.

Мъжа. Ние и така сме си добри.

Сестрата. Нали не искате да използвам сила?

Жената. Забравете за силата. Тя е на наша страна!

Момичето. Имам една идея. Хайде да и направим инжекция – да се успокои!

Жената. Ти знаеш ли как?

Момичето. Какво толкова? Да не мислиш, че не съм се боцкала?

Сестрата. О-о! Бунт на кораба?

Момичето. Вече казахме – процедури днес няма да има.

Жената. И утре - също.

Мъжа. И вдругиден.

Професора. Ние сме свободни хора.

Сестрата. Свобода няма никъде. Навсякъде има дълг, самоконтрол и дисциплина.

Жената. Стига нравоучения. Ние не ви познаваме и не щем да ви познаваме.

Сестрата. Затова пък аз ви познавам много добре.

Момичето. И какво толкова знаете за нас?

Сестрата. Вие сте се сблъскали с истината, че хората са зли. Егоистични. Агресивни. Глупави. Мамили са ви, мразили са ви, използвали са ви и са ви изоставили. И вие сте решили да избягате от живота. Не е ли така?

Момичето. Махнете се! Много сте неприятна!

Сестрата. Защото съм вашето огледало. Огледалото, в което не искате да погледнете. Но аз ще ви принудя да се огледате.

Жената. */Иронично./* Интересно какво ще видя там.

Сестрата. Себе си. Вгледай се внимателно. Ти си въобразяваш, че си нечия жена, макар че не си омъжена и никога не си била. Стара мома с комплекси. Нагълтала си се с романи за нещастни бракове и произнасяш дълги тиради за това, колко си уморена от семейния живот, от измисления си мъж. А знаеш ли колко е мъчително всяка вечер да гледаш уморен и равнодушен мъж с недоволен лице?

Жената. Какво друго?

Сестрата. Жената трябва да бъде предизвикателна и отзивчива. А на твоето лице чета умора и раздражителност, сякаш си гълтала оцет. Така не се привлича мъж?

Жената. А как според вас?

Сестрата. По-малко хленчене и повече козметика. На устните – червило и усмивка. Полата – по-нагоре, деколтето – по-надолу. Ако искаш да бягаш от мъжете, бягай така, че да те настигнат. Отблъсквай ги, но така, че да те прегърнат още по-силно. Съпротивлявай се, но така, че да е приятно да те победят. Отказвай, но да е ясно, че ще отстъпиш. Бъди студена, но така, че той да те стопли, а не сам да изстине.

Момичето. Този урок го знае всяка ученичка. Даже и аз го знам.

Сестрата. */Към Момичето./* А ти, “младо, романтично, неопитно момиче”... Как забрави, че имаш три брака и три развода! Жените мразят когато ги изоставят дори веднъж! Ти ли си причината, те ли – аз не знам. Сега, обаче, непрекъснато те гложди една мисъл: “Защо постоянно ме зарязват? С какво толкова ги дразня? Кой е виновен – мъжете или аз самата?” И си къдриш друга биография, опитваш се да заблудиш и себе си, и другите. Успяваш ли?

Професора. А може би не тя, а вие измисляте тази биография?

Сестрата. А-а! Професора!... Кажете как така се решихте три пъти да бягате при вашето здравословно състояние? Децата ви се отърваха от вас, няма кой да ви гледа, няма къде да живее! Налягайте си парцалите, яжте скапаните манджи, които ви дават и дрънкайте наляво и надясно теорията си за секса. На всичко отгоре вие не сте професор, а бивш учител по литература в прогимназията. Защо се представяте като сексолог? */На Мъжа./* А вас, младежо, съветвам да се оженете!

Мъжа. Аз ли?

Сестрата. Вашата бивша жена – не, не тази жена, а другата – тя ви изгони от къщи, за да не пречите на любовните и авантюри, и от тогава вие се страхувате от жените. Страхувате се, че ще ви отнемат свободата. Че ще искат да се оженят за вас. Че ще ви изменят. Че ще ви изоставят. Че ще ви изгубят времето. Че ще ви отнемат парите. Че ще ви скарат с майка ви. Че ще ви разделят от приятелите ви. Че ще ви вдигат скандали. Че ще ви омръзнат. Че ще бъдете нещастен... Престанете да се страхувате от живота! Бъдете по-силен! Макар че на силните хора им е по-трудно да живеят, отколкото на слабите...

Мъжа. А аз мислех...

Сестрата. Стига сте мислили! Мисленето е опасно занимание. Научете се да живеете без да му мислите много-много. Не мислете какво ще е след десет години. След година. Какво ще бъде утре. Научете се да живеете днес. Не мислете, не мислете, не мислете. Всеки трябва да си го повтаря по десет пъти на ден. Утре – това е лоша

дума. Утре може да се разорим. Да си загубим работата. Да се разболеем. Да умрем. Човек може да откачи, ако мисли постоянно.

Жената. Защо дойдохте? Да ни лекувате или да ни съжалявате?

Сестрата. Аз да ви съжалявам? Вас? Че кой от вас знае какво е истинска самота? Абсолютна самота? Кой от вас знае какво е да жадуваш за секс? Да жадуваш за истински пълноценен живот?

Жената. Вие разказахте за всеки от нас по една интересна история. А как стои въпросът с вас самата? Ако наистина сте огледало, защо не се огледате в себе си?

Сестрата. Не! Няма нужда!

Жената. Ние ще ви помогнем. */Поднася към лицето на Сестрата огледало./* Какво виждате?

Сестрата не отговаря.

Жената. Щом вие не искате да отговорите, аз ще ви кажа. Преди всичко вие не сте никаква сестра, нямате никаква работа тук, нито ние сме ви виждали някога, нито вие нас.

Сестрата. Не е вярно.

Жената. */Към Професора./* Професоре, вие виждали ли сте я някога преди?

Професора. Никога!

Жената. */Към Момичето./* А ти?

Момичето. Никога!

Мъжа. И аз никога.

Сестрата. Коя съм аз, според вас?

Жената. Не знам. И изобщо не ми пука! Уморена, болна жена, която фантазира чужди биографии и кой знае защо си въобразява, че е медицинска сестра.

Сестрата. Вие сте луди. Вие всички сте побъркани на тема "секс"!

Професора. Да не мислите, че това е лудница? Абсурд! Със същата степен на вероятност, аз твърдя, че сме затворени в салона на океански лайнер. Докажете ми, че не е вярно.

Момичето. Може да не сме в салона, а в трюма.

Жената. Или пък в пандиза.

Мъжа. В обществена тоалетна.

Професора. В хотел.

Момичето. В санаториум.

Професора. На улицата.

Мъжа. В учреждение.

Жената. В театъра. И ние всички играем роли.

Момичето. Престанете да ни казвате какво да правим и как да се лекуваме.

Жената. Лекувайте себе си!

Момичето. А най-добре, хайде да правим секс!

Професора. Да, това е най-доброто. И най-приятното. Преди вашето идване, тъкмо бяхме съставили две чудесни двойки...

Момичето. Не две, а шест.

Професора. Защо шест?

Момичето. Вие и жената, Професора и аз...

Мъжа. До тук са две.

Момичето. И още четири: вие и аз, Професора и жената, вие и професора, жената и аз. Представяте ли си колко възможности има? И то без да смятаме комбинациите по тройки!

Професора. Така че, присъединете се към нас. Количеството на съчетанията ще се увеличи неимоверно.

Момичето. Присъединете се към нас! И без това не искате да останете насаме със себе си, нали?

Сестрата. Вие сто пъти произнесохте думата “секс” и нито веднъж думи като “ласка”, “грижа”, “внимание”, “взаимопомощ”. Но аз ви разбирам. Това, което определяте като стремеж към секс, всъщност е жажда за любов и топлина. Аз ви съжалявам и ви съчувствам. Вие сте уморени... Вие сте уморени от живота и търсите убежище в света на фантазиите. Да знаете само колко добре ви разбирам! И аз съм уморена. И на мене ми се иска спокойствие. Спокойствие... Да не мисля за нищо! Да не градя планове. Да не храня надежди, които никога не се сбъдват. Да не мисля...

Сестрата се оглежда и вижда, че всичките и събеседници са изчезнали. Тя е сама. Дълга пауза, тишина. Сестрата се приближава към една от вратите и чука.

Сестрата. /През вратата./ Хайде да правим секс! /Няма отговор. Сестрата чука по-силно и повтаря./ Чуваш ли? Хайде да правим секс! /Няма отговор. Сестрата се приближава към друга врата./ Чуваш ли ме? Ей! Хайде да правим секс! /Отговор няма. Сестрата чука на следващата врата. След това на следващата. Отговор няма. Тогава Сестрата се обръща към залата, възможно е да почука на невидима врата./ Хайде да правим секс!

КРАЙ